

РЕШЕНИЕ

№ 180

гр. Стара Загора, 23.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, VII-МИ ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и пети февруари през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Свилен Жеков

при участието на секретаря Маргарита Огн. Николова
като разгледа докладваното от Свилен Жеков Гражданско дело №
20215530104460 по описа за 2021 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 103 - 257 от Гражданския процесуален
кодекс /ГПК/.

Предявени са обективно кумулативно съединени установителни иски с
правно основание както следва – **1/** по чл. 422, ал. 1, вр. чл. 415, ал. 1 ГПК за
сумата от **общо 115,75 лв.**, представляваща сбор от неплатена главница по
задължение за предоставени далекосъобщителни услуги по два договора за
мобилни услуги от дата 24.10.2017 г. /мобилен телефонен номер 089*****/ са
сумата от 87,98 лв. и от дата 28.12.2018 г. /мобилен телефонен номер 089****/
за сумата от 27,77 лв., **2/** по чл. 422, ал. 1, вр. чл. 415, ал. 1 ГПК вр. чл. 92, ал.
1 ЗЗД за сумата от **общо 109,92 лв.** представляваща сбор от неустойка от три
такси по договор за мобилни услуги от дата 24.10.2017 г. /мобилен телефонен
номер *****/ в размер на 77,46 лв. и неустойка от три такси по договор за
мобилни услуги от дата 28.12.2018 г. /мобилен телефонен номер *****/ в
размер на 32,46 лв., **3/** по чл. 422, ал. 1, вр. чл. 415, ал. 1 ГПК за сумата от
общо 620,23 лв. представляваща сбор от предсрочно изискуем остатък от
лизингови вноски по два договора за лизинг от 31.05.2016 г. /47,94 лв./ и
21.09.2016 г. /572,29 лв./ и **4/** по чл. 422, ал. 1, вр. чл. 415, ал. 1 ГПК вр. чл. 92,

ал. 1 ЗЗД за сумата от **общо 61,50 лв.** представляваща сбор от разликата между цената на устройството без абонамент и преференциалната обща лизингова цена по договор за лизинг от дата 31.05.2016 г. /мобилен телефонен номер ***/ в размер на 43,42 лв. и по договор за лизинг от дата 21.09.2016 г. /мобилен телефонен номер ***/ в размер на 18,08 лв., **или сума в общ размер на 907,40 лв. по всички посочени задължения**, ведно със законна лихва, от подаване на заявлението по чл. 410 ГПК до окончателното плащане.

Ищецът „Йеттел България“ ЕАД /предишно наименование „Теленор България“ ЕАД/ твърди, че с ответницата К. ИЛ. Й. на 24.10.2017 г. за предпочетен номер +35989***** На 24.10.2017г. било сключено Допълнително споразумение към Договор за мобилни услуги с предпочетен номер +35989***** за срок от 24 месеца по абонаментен план „Тотал 30.99 промо 2000MB“ със стандартен месечен абонамент в размер на 30,99 лв. Ответницата не изпълнявала задълженията си по споразумението в общ размер 87,98 лв., представляващи неплатени абонаментни такси и използвани услуги за отчетен период 25.03.2019г. - 24.05.2019 г. Вследствие на неизпълнението и съгласно спогодбата между „Теленор“ и КЗП, мобилният оператор начислявал неустойка в размер на 77,46 лв., равна на три месечни абонаментни такси и начислена във фактура № 7291836203/25.07.2019 г.

На същата дата - 24.10.2017г. и по повод горепосоченото споразумение с предпочетен номер +35989*****, мобилният оператор, като лизингодател, сключил с ответницата - лизингополучател, Договор за лизинг, с който лизингодателят предоставя за временно и възмездно ползване устройство марка SAMSUNG Galaxy J3 2016 Black за обща лизингова цена в размер на 183,77 лв., дължима чрез внасяне на 23 лизингови вноски, всяка от които в размер на 7,99 лв. По договора за лизинг ответницата дължала заплащане на сума в общ размер на 47,94 лв., формирана от лизинговите вноски за отчетен период 25.03.2019г. - 24.07.2019г., а именно: 1/ 7,99 лв. - лизингова вноска в пълен размер за отчетен период 25.03.2019 г. - 24.04.2019 г., начислена във фактура № 7287846569/25.04.2019 г.; 2/ 7,99 лв. - лизингова вноска в пълен размер за отчетен период 25.04.2019 г. - 24.05.2019 г., начислена във фактура № *****/25.05.2019 г.; 3/ 7,99 лв. - лизингова вноска в пълен размер за отчетен период 25.05.2019 г. - 24.06.2019 г., начислена във фактура № 7290423499/25.06.2019 г.; 4/ 23,97 лв. - 2 броя лизингови вноски, начислени накуп, съгласно чл. 12 от Общите условия към договора за лизинг и 1

лизингова вноска в пълен размер, начислена съгласно чл. 1, ал. 3 от Договора за лизинг, за отчетен период 25.06.2019 г. - 24.07.2019 г., начислени във фактура № 7291836203/25.07.2019 г.

Вследствие на неизпълнение по споразумението с предпочетен номер +35989****, ответницата дължала сума в размер на 43,42 лв., представляваща разликата между цената на устройството без абонамент и преференциалната обща лизингова цена по горепосочения договор за лизинг, начислена във фактура № 7291836203/25.07.2019г.

Ищецът сочи още, че на 28.12.2018 г. между горепосочените страни бил сключен Договор за мобилни услуги с предпочетен номер +35989*** за срок от 24 месеца по абонаментен план „Тотал 12.99“ със стандартен месечен абонамент в размер на 12,99 лв. Ответницата не изпълнява задълженията си по договора в общ размер 27,77 лв., представляващи неплатени абонаментни такси за отчетен период 25.03.2019 г. - 24.05.2019 г. Вследствие на неизпълнението и съгласно т. 11 от договора, мобилният оператор начислил неустойка в размер на 32,46 лв., чийто размер не надвишавал три месечни абонаментни такси и начислена във фактура № 7291836203/25.07.2019 г.

На същата дата - 28.12.2018г. и по повод горепосочения договор с предпочетен номер +35989***, мобилният оператор, като лизингодател, сключил с ответницата - лизингополучател, Договор за лизинг, с който лизингодателят предоставя за временно и възмездно ползване устройство марка SAMSUNG Galaxy A7 Dual Black за обща лизингова цена в размер на 643,77 лв., дължима чрез внасяне на 23 лизингови вноски, всяка от които в размер на 27,99 лв. По договора за лизинг ответницата дължала заплащане на сума в общ размер на 572,29 лв., формирана от лизинговите вноски за отчетен период 25.03.2019 г. - 24.07.2019 г., а именно: 1/ 27,99 лв. - лизингова вноска в пълен размер за отчетен период 25.03.2019 г. - 24.04.2019 г., начислена във фактура № 7287846569/25.04.2019 г.; 2/ 27,99 лв. - лизингова вноска в пълен размер за отчетен период 25.04.2019 г. - 24.05.2019 г., начислена във фактура № *****/25.05.2019 г.; 3/12,49 лв. - остатък от лизингова вноска след приспадане на предплатени при сключването на договора за мобилни услуги суми за отчетен период 25.05.2019 г. - 24.06.2019 г., начислена във № 7290423499/25.06.2019 г.; 4/ 503,82 лв. - 17 броя лизингови вноски, начислени накуп, съгласно чл. 12 от Общите условия към договора за лизинг, и 1

лизингова вноска, начислена съгласно чл. 1, ал. 3 от договора за лизинг, за отчетен период 25.06.2019 г. - 24.07.2019 г., начислени във фактура № 7291836203/25.07.2019 г.

Вследствие на неизпълнение по договора с предпочетен номер +35989***, Й. дължала сума в размер на 18,08 лв., представляваща разликата между цената на устройството без абонамент и преференциалната обща лизингова цена по горепосочения договор за лизинг, начислена във фактура № 7291836203/25.07.2019 г.

По отношение на горепосочените задължения за лизингови вноски била налице обща изискуемост поради изтичане срока на договорите за лизинг, посочен в чл. 2 от същите. Към настоящия момент и въпреки неизплатената обща лизингова цена по договорите, предоставените устройства не били върнати на мобилния оператор.

Горепосочените задължения били индивидуализирани в следните Фактури:

1/ Фактура № 7287846569/25.04.2019 г. за отчетен период 25.03.2019 г. - 24.04.2019 г., срок за плащане - 10.05.2019 г., издадена за сумата от 99,87 лв., представляваща неплатени абонаментни такси, използвани услуги и лизингови вноски, както следва: 1/ 50,00 лв. - абонаментна такса и използвани услуги за предпочетен номер +35989*****; 2/ 7,99 лв. - лизингова вноска в пълен размер за SAMSUNG Galaxy J3 2016 Black за предпочетен номер +35989*****; 3/ 13,89 лв. - абонаментна такса за предпочетен номер +35989***; 4/ 27,99 лв. - лизингова вноска в пълен размер за SAMSUNG Galaxy A7 Dual Black за предпочетен номер +35989***;

2/ Фактура № *****/25.05.2019 г. за отчетен период 25.04.2019 г. - 24.05.2019 г., срок за плащане - 09.06.2019 г., издадена за сумата от 87,84 лв., представляваща неплатени абонаментни такси, използвани услуги и лизингови вноски, както следва: 1/ 37,98 лв. - абонаментна такса и използвани услуги за предпочетен номер +35989*****; 2/ 7,99 лв. - лизингова вноска в пълен размер за SAMSUNG Galaxy J3 2016 Black за предпочетен номер +35989*****; 3/ 13,88 лв. - абонаментна такса за предпочетен номер +35989***; 4/ 27,99 лв. - лизингова вноска в пълен размер за SAMSUNG Galaxy A7 Dual Black за предпочетен номер +35989***;

3/ Фактура № 7290423499/25.06.2019 г. за отчетен период 25.05.2019 г. -

24.06.2019 г., срок за плащане - 10.07.2019 г., издадена за сумата от 20,48 лв. представляваща неплатени лизингови вноски, както следва: 1/ 7,99 лв. - лизингова вноска в пълен размер за SAMSUNG Galaxy J3 2016 Black за предпочетен номер +35989****; 2/ 12,49 лв. - остатък от лизингова вноска за SAMSUNG Galaxy A7 Dual Black за предпочетен номер +35989***;

4/ Фактура № 7291836203/25.07.2019г. за отчетен период 25.06.2019г. - 24.07.2019г., срок за плащане - 09.08.2019г., издадена за сумата от 699,21 лв. представляваща неплатени неустойки, суми за мобилни устройства и лизингови вноски, както следва: 1/ 77,46 лв. - неустойка за предпочетен номер +35989****; 2/ 23,97 лв. - лизингови вноски закуп за предпочетен номер +35989****; 3/ 43,42 лв. - сума за мобилно устройство за предпочетен номер +35989****; 4/ 32,46 лв. - неустойка за предпочетен номер +35989***; 5/ 503,82 лв. - лизингови вноски закуп за предпочетен номер +35989***; 6/ 18,08 лв. - сума за мобилно устройство за предпочетен номер +35989***;

На 15.07.2021 г. ищецът подал Заявление за издаване на Заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК до Районен съд - гр. Стара Загора срещу ответницата, в което се претендирали: главница в размер на 907,40 лв. и законна лихва от подаване на заявлението до изплащане на вземането. Образувано било ч.гр.д. № 3350/2021г. по описа на Районен съд - гр. Стара Загора и издадена заповед за изпълнение, връчена на длъжника по реда на чл. 47, ал. 5 ГПК.

Моли съда да постанови решение, с което да признае за установено, че ответницата дължи на ищеца суми в общ размер на 907,40 лв., представляващи неплатени абонаментни такси, използвани услуги, неустойка и сума за мобилно устройство по Допълнително споразумение към Договор за мобилни услуги с предпочетен номер +35989**** и неплатени лизингови вноски по Договор за лизинг към него; неплатени абонаментни такси, неустойка и сума за мобилно устройство по Договор за мобилни услуги с предпочетен номер +35989*** и неплатени лизингови вноски по Договор за лизинг към него ведно със законна лихва, от подаване на заявлението по чл. 410 ГПК до окончателно плащане.

В законоустановения срок по чл. 131, ал. 1 ГПК е депозиран отговор на исковата молба от особеният представител на ответника като е взето становище за неоснователност на исквете.

Оспорва се наличие на сключени между ответницата и ищеца Договор за мобилни услуги от 17.05.2017 г., Допълнително споразумение от 24.10.2017г. към Договор за мобилни услуги с предпочетен номер +35989***** и Договор за лизинг от същата дата, както и Договор за мобилни услуги от 28.12.2018г. за предпочетен номер +35989*** и Договор за лизинг от същата дата.

Оспорват се претендираните от ищеца суми, посочени в исковата молба, тъй като от нейното съдържание на става ясно как точно са формирани тези стойности, за какви точно задължения и за какъв период се отнасят, както и за какви предоставени от ищеца услуги се дължат.

Оспорва наличието на валидно прекратяване на договорите и следващите се от това неустойки. Според разпоредбата на чл. 87, ал. 1 ЗЗД, когато длъжникът по един двустранен договор не изпълни задължението си поради причина, за която той отговаря, кредиторът може да развали договора, като даде на длъжника подходящ срок за изпълнение с предупреждение, че след изтичането на срока ще смята договора за развален. Предупреждението трябва да се направи писмено, когато договорът е сключен в писмена форма. Съгласно чл. 10 от представените Общи условия към Договор за лизинг от 24.10.2017г., всяка от страните може да развали договора в случай на неизпълнение на задължение от другата страна по него. Развалянето се извършва едностранно, с писмено изявление, без да е необходимо Лизингодателят да дава допълнителен срок на изпълнение. В чл. 10, ал. 2 от Общите условия към Договор за лизинг от 28.12.2018 г., всяка от страните има право да иска разваляне на договора по съдебен ред в случай, че в 10-дневен срок от получаването на писмено предизвестие за неизпълнението, неизправната страна не го е отстранила. Ответницата не е получавала писмена покана да изпълни задълженията си по договорите, нито е получавала писмено предизвестие за предсрочното им прекратяване, поради което считаме, че договорите не са прекратени и следователно не се дължат неустойки по тях. Оспорва наличието на неплатени задължения от страна на ответницата по всички, посочени в исковата молба договори за мобилни услуги и договори за лизинг.

Оспорва размера на всички претендирани от ищеца неплатени абонаментни такси и използвани услуги за номер +35989***** и за номер +35989***. Оспорва дължимостта на претендираната неустойка вследствие

неизпълнение на задълженията от страна на ответницата за заплащане на абонаментни такси и ползвани услуги за двата абонаментни номера. Счита, че същата е нищожна поради накърняване на добрите нрави и поражда задължения за ответницата. Макар в договора и в ОУ на оператора да е предвидено, че при неплащане в срок на издадените фактури за мобилни услуги, ищецът може да прекрати едностранно договора, което е и основанието за начисляване на неустойка, възлизаща в размер на сумата от стандартните за съответната програма три месечни абонаментни такси, подобна клауза противоречи на добрите нрави, тъй като нарушава принципа на справедливост и излиза извън обезпечителните и обезщетителните функции, които законодателят определя за неустойката. Основната цел на така уговорената клауза е да доведе до неоснователно обогатяване на ищеца за сметка на потребителя, тъй като не се държи сметка за цената на самата услуга и евентуалните вреди на търговеца. Доколкото противоречието е още при уговарянето, то въобще не е налице валидна клауза за тази неустойка и същата не е породила действие. Съобразно чл. 92 ЗЗД, неустойката обезпечава изпълнението на задължението и служи като обезщетение за вредите от неизпълнението, без да е нужно те да се доказват. Така функциите, които изпълнява, са обезпечителна и обезщетителна, като идеята на обезпечителната функция е да се гарантира точното изпълнение на поетите задължения. В конкретния случай уговореният размер на неустойката макар и да не е равен на цената на самата услуга за оставащия период от договора, позволява на доставчика да получи цената на абонамента за три месеца напред, независимо от това, че след прекратяването той не предоставя услугата. Още повече, че неустойката се начислява в размер на стандартната, а не на преференциалната месечна такса, уговорена между страните, като по този начин се създават условия за неоснователно обогатяване на оператора и се нарушава принципа за справедливостта. Такава неустойка поради неизпълнение, дължима макар и само в размер на три абонаментни вноски по стандартния план на договорите, противоречи на добрите нрави по смисъла на чл. 26 ал. 1, предложение трето от ЗЗД.

Оспорва наличието на задължения на ответницата за заплащане на лизингови вноски по Договор за лизинг от 24.10.2017 г. за предоставяне на устройство марка SAMSUNG Galaxy J3 2016 Black и по Договор за лизинг от 28.12.2018г. за предоставяне на устройство марка SAMSUNG Galaxy A7 Dual

Black и тяхната дължимост. Оспорва дължимостта на претендираните от „Теленор България“ ЕАД вноски по Договор за лизинг от 28.12.2018 г., тъй като в погасителния план към него липсват дати на падежа на всяка една вноска и периода, за който се отнася. Оспорва, че общата лизингова цена по Договор за лизинг от 24.10.2017 г. за устройство SAMSUNG Galaxy J3 2016 Black се явява преференциална, поради което оспорва претендираната от ищеца сума в размер на 43,42 лв., представляваща разликата между тази цената и цената на устройството без абонамент. В този договор била записана само общата лизингова цена на устройството, без същата да е съпоставена с цената на устройството без абонамент. При липсата на така записана цена не можело да се направи извод, че устройството е закупено на преференциална цена, поради което претенцията на ищеца за заплащане на разликата между двете цени е неоснователна. Моли за отхвърляне на исквете.

С молба докладвана в о.с.з. на 25.02.2022 г. ищецът поддържа исквете.

В о.с.з. проведено на 25.02.2022 г. особеният представител на ответницата не поддържа възраженията си във връзка със сумата от 1,50 лева, представляваща разлика в сбора на фактура № 7287846569/25.04.2019 г. и фактура № *****/25.05.2019 г. спрямо детайлната справка, тъй като в следващата фактура е приспадната сума за същото задължение.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните, прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съобразно изискванията на чл. 235, ал. 2 ГПК, приема за установено от фактическа страна следното:

Старозагорски районен съд, е бил сезиран с положителни установителни иски с правно основание в чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1 ГПК вр. чл. 92, ал. 1 ЗЗД.

По делото не е спорно, а и от доказателствата по делото се установи, че страните в процесния период са били в договорни правоотношения по два договора за мобилни услуги: 1/ от дата 17.05.2017 г., вкл. допълнително споразумение от дата 24.10.2017 г. - мобилен телефонен номер ****, /л. 13-21 от ч.гр.д. № 3350/2021 г./ и 2/ от дата 28.12.2018 г. - мобилен телефонен номер ****, /л. 26-30 от ч.гр.д. № 3350/2021 г./, и два договора за лизинг от дата 24.10.2017 г. и дата 28.12.2018 г. /л. 22-25 и л. 31-35 от ч.гр.д. № 3350/2021 г./. Представени са и Общите условия на ищеца /л. 36-39 от ч.гр.д.

Представени са писмени доказателства за общите парични задължения на ответницата в периода м. април 2019 г. - м. юли 2019 г. начислени й в четири фактури както следва: 1/ фактура № 7287846569/25.04.2019 г. за отчетния период 25.03.2019 – 24.04.2019 г. като общата сума, начислена във фактурата, е 99,87 лв. /л. 6 от делото/ 2/ фактура № *****/25.05.2019 г. за отчетния период 25.04.2019 - 24.05.2019 г., като общата сума начислена и претендирана във фактурата, е 87,84 лв. /л. 7 от делото/, 3/ фактура № 7290423499/25.06.2019 г. за отчетния период 25.05.2019 г. - 24.06.2019 г. като общата сума, начислена и претендирана във фактурата е 20,48 лв. /л. 8 от делото/ и 4/ фактура № 7291836203/25.07.2019 г. за отчетния период 25.06.2019 г. - 24.07.2019 г. като общата сума, начислена и претендирана във фактурата е 699,21 лв. /л. 9 от делото/. В последната фактура е посочен и общия размер на натрупаните задължения от 907,40 лв., което е и исковата сума.

От приложеното частно гражданско дело № 3756/2019 г. по описа на Старозагорски районен съд, се установи, че на основание чл. 410 ГПК съдът е издал заповед за изпълнение № 979/19.07.2021 г. за изпълнение на парично задължение, за сумата общо 907,40 лв. за главница и предсрочно изискуеми лизингови вноски /подробно описани в заявлението по чл. 410 ГПК/ за потребени и незаплатени далекосъобщителни услуги, лизингови вноски и неустойки ведно със законна лихва върху главницата, считано от 19.07.2021 г. до изплащане на вземането, както и сумата от 385,00 лева разноси по делото.

При така установената фактическа обстановка **Старозагорски районен съд** намира от правна страна следното:

Установителният иск по чл. 422, ал. 1 ГПК е специален положителен установителен иск, който принадлежи на кредитора. Чрез него той може да постигне защита със сила на присъдено нещо като се признае за установено срещу длъжника съществуването на вземането му.

При така релевираните твърдения възникването на спорното право за предоставени далекосъобщителни услуги се обуславя от осъществяването на следните материални предпоставки /юридически факти/: 1/ наличието на валидно възникнали облигационни връзки между страните в производството по сключените договори за мобилни услуги въз основа, на които се

претендират процесните сумите; 2/ че ответницата е потребила съответните услуги и съответно наличие на задължение за заплащане на абонаментна такса и ползвани далекосъобщителни услуги и 3. стойността на доставените далекосъобщителни услуги в претендирания в исковата молба размер.

По отношение на договорите за лизинг може да се посочи, че основното задължение на лизингодателя е да предаде лизингованата вещ на лизингополучателя, да му предостави свободното ползване на обекта на лизинга в рамките на уговорения срок и да прехвърли правото на собственост върху вещта, предмет на договора, а за лизингополучателят се пораждат следните правни задължения: да заплати уговореното лизингово възнаграждение, да пази вещта, като я използва съгласно обичайното или уговореното предназначение, да заплаща всички разходи, свързани с ползването и поддържането на вещта, като и да я върне след изтичане на уговорения срок на ползване, в случай че не упражни своето право да придобие правото на собственост върху нея.

Съобразно разпоредбата на чл. 154, ал. 1 ГПК, ищецът носи доказателствената тежест да установи при пълно и главно доказване наличието на посочените предпоставки.

1/ По претенцията за заплащане на ползвани далекосъобщителни услуги и лизингови вноски **по време на действие на** посочените договори за мобилни услуги и лизинг /чиято дължимост е обективизирана във фактура № 7287846569/25.04.2019 г., фактура № *****/25.05.2019 г., фактура № 7290423499/25.06.2019 г. и фактура № 7291836203/25.07.2019 г./ настоящият съд намира, че с оглед на представените по делото договори за мобилни услуги и лизинг, сключени между страните по спора се установява, че между тях са възникнали валидни облигационни връзки по процесните договори. Тези четири договора сключени между страните в настоящото производство, по своята правна природа представляват ненаименовани, консенсуални, двустранни, възмездни и комутативни договори, по силата на които в момента на сключването им и за двете страни по тях са възникнали субективни права и правни задължения. Правното действие на сключените ненаименовани договори попада под приложното поле на ТЗ, тъй като учреденото от тях договорно правоотношение е възникнало между лица, едно от които е търговец и е свързана с упражняването от него занятие – арг. чл.

286, ал. 1 ТЗ. Този договор е от вида на субективните /относителните/ търговски сделки. Договорите са сключени при предварително установени от ищеца общи условия /чл. 298, ал. 1 ТЗ/, които са задължителни за потребителя, тъй като писмено ги е приел. Поради това съгласно принципа на свободното договаряне и автономията на волята, уредени в разпоредбите на чл. 8 и 9 ЗЗД, между ищеца и ответницата е възникнало действително материално договорно правоотношение. Ищецът се е задължил да предоставя на ответницата мобилните услуги, посочени в договорите за мобилни услуги срещу изпълнение на насрещната престация от страна на потребителя – заплащане на уговореното възнаграждение.

Следва да се посочи, че процесните договори за мобилни услуги съставляват индивидуален договор при общи условия по смисъла на чл. 228, ал. 1 ЗЕС, като поради обстоятелството, че страни по него са юридическо лице, което предоставя услуги като част от своята търговска дейност в частния сектор, поради което има качеството на „Търговец“ по смисъла на § 13, т. 2 от Допълнителните разпоредби /ДР/ на Закона за защита на потребителите /ЗЗП/, както и физическо лице, което ползва услуги, които не са предназначени за извършване на търговска или професионална дейност, поради което има качеството на „Потребител“ по смисъла на § 13, т. 1 от ДР на ЗЗП, то при уреждане на отношенията между страните е приложим и ЗЗП, цел на който е осигуряване на защита на някои от основните права на потребителите, в това число и на правото на защита на икономическите им интереси при неравноправни договорни условия. В тази връзка следва да се посочи, че от представените писмени доказателства се установява, че страните са се намирали в договорни отношения по сключени между тях договори за мобилни услуги и лизинг, съответно от 17.05.2017 г., от 24.10.2017 г., и от 28.12.2019 г. По силата на валидно възникналото облигационно правоотношение, операторът е предоставил на абоната телефонни номера, при съответни месечни такси и срокове на действие на договорите, срещу задължението за заплащане на уговорената цена на услугата - абонаментни такси и вноски. Във всеки един от договорите се съдържа описание на тарифните планове и ценовите условия, като са посочени задълженията на абоната и последиците от неизпълнението им. Договорите откъм съдържание отговарят на законовите изисквания за договори, сключени при общи условия, като те включват необходимите

реквизити за страни, предмет, срок и описание на услугите, а липсващите елементи могат да бъдат заместени от общите условия, които са неразделна част от тях. Те са приети с положения подпис на абоната, който не е оспорен в отговора на исковата молба или в о.с.з. и по този начин лицето е декларирало, че е запознато с тях и е получило екземпляр от същите /в **решение № 18.07.2011 г. на ВКС по т.д. № 682/2010 г., I т.о. е прието, че оспорване на документа може да се предприеме само по почин на заинтересованата страна, но не и служебно от съда – чл. 193, ал. 1 ГПК/**. В този смисъл не са налице основанията за наличие на предпоставките за нищожност на договорите поради противоречието им с нормата на чл. 228 ЗЕС, като същите са редовни от външна страна и обвързват страните с договорените им задължения.

Отделно от това ответницата има задължението да заплаща цената за предоставените ѝ услуги, като в нейна тежест е да установи, че го е изпълнила, но по делото въобще не се ангажират писмени доказателства за погасяване на сумите по фактурите. Дали дадена фактура е достигнала или не до знанието на потребителя е обстоятелство, което няма никакво отношение към задължението му за заплащане на предоставяните услуги. Във всяка фактура и приложенията ѝ е направена подробна разпечатка за вида, продължителността и стойността на ползваните услуги по договорите. Действително задълженията като конкретни суми са посочени в процесните фактури, но основанията за плащане представляват не фактурите, а ползваните услуги, които абонатът е потребил и оттук няма значение дали фактурата е получена или подписана от клиента. В ОУ операторът е предоставил срок от издаване на фактурата за доброволното ѝ плащане, а след това и допълнителен срок за оспорване на дължимите суми, ако те са били формирали неправилно, като няма данни абонатът да е упражнил това свое право. След като клиентът има сключен договор, по който получава изпълнение, той следва да дължи и насрещно такова, като липсата на доказано изпълнение от негова страна е предпоставка за осъждането му да заплати ползваните услуги. Досежно въпросът за едностранното прекратяване на договора от страна на оператора, същото е предвидено в ОУ при неплащане на месечните суми от абоната, като това прекратяване настъпва автоматично по силата на договора, без да е необходима форма за валидност или за доказването му.

В заключение може да се каже, че по делото не се оспорва, че ищецът е изпълнил задълженията си по договорите, като е предоставил посочените далекосъобщителни услуги, от което следва, че в тежест на ответницата възниква задължението за заплащане на цената. Ответницата не е оспорила нито размера на потребените от нея услуги, нито тяхната цена. Ако е имала възражения относно потребените услуги и тяхната реална стойност е следвало да възрази пред доставчика на услугата в рекламационно производство или да представи доказателства в тази насока пред съда. Не са представени доказателства, от които може да се направи извод, че не са ползвани услугите на ищеца, подробно описани в приложенията към фактурите. Процесните фактури макар и едностранно съставени от ищеца и неподписани от ответницата, доказват предоставените ѝ услуги и претендираните за тях цени - така **решение № 260070/01.03.2021 г. на Старозагорски окръжен съд по в.т.д. № 1584/2020 г., решение № 48/05.08.2021 г. на Старозагорски окръжен съд по в.т.д. № 1127/2021 г. В решение № 260206/19.05.2021 г. на Старозагорски окръжен съд по в.т.д. № 1046/2021 г.** също се сочи, че от представените фактури преценени съвкупно с останалите писмени доказателства по делото /договори/ може да се направи извод, че ищецът е предоставил на ответницата мобилни услуги в процесния период както и ползване на лизинговите вещи по процесните договори за лизинг за същия период.

С процесните договори страните са поели насрещни права и задължения, като основното задължение поето от ответницата е именно заплащането на месечните абонаментни такси и използвани далекосъобщителни услуги, което не е изпълнено от нея.

По отношение на дължимите лизингови вноски съдът намира, че същите до претендирания размер на дължими, по делото не е представено нито едно доказателство за връщането на лизинговата вещ на ищеца. В настоящия случай се установява, че ищецът е предоставил за ползване на ответника мобилното устройство във вид, годен за употреба /така чл. 4 от всеки един от двата договора за лизинг – в тях ответницата е потвърдила, че ищецът ѝ е предал устройствата във вид годен за употреба/, поради което за лизингополучателя е възникнало задължението да заплати цената на лизинговата вещ. Процесните договори нито са развалени, нито са

прекратени и имат действие до изтичането на срока, за който са сключени. Няма настъпила предсрочна изискуемост на вноските по лизинговите договори, доколкото няма изрично заявено от лизингодателя и достигнало до знанието на лизингополучателя изявление, че трансформира вземанията си в предсрочно изискуеми или че прекратява или разваля договорите. Поради това при настъпване на крайния срок на действие на договорите стават изискуеми всички дължими и неплатени месечни лизингови вноски, които лизингополучателят не е погасил до момента на изтичането срока на действие на договора и лизингодателят има право да претендира тяхното присъждане след като е предоставил устройства на лизингополучателя и последният го е ползвал. В случая дори е без значение дали лизингодателят е уведомил ответницата за прекратяване на договорите за лизинг, тъй като към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение - 19.07.2021 г. крайният срок и на двата лизингови договора /24.09.2019 г. е срока за този от 24.10.2017 г. и м. декември 2020 г. е срока за този от 28.12.2018 г. – лизинговите вноски са 23 считано от датата на подписване на договора през 2018 г./, е изтекъл, сумата не е била платена от абоната и няма данни мобилното устройство да е върнато на оператора /така постоянната практика на Старозагорски окръжен съд по еднакви дела на същия ищец „Теленор“ ЕАД обективизирана в решение № 165/09.06.2020 г. на Старозагорски окръжен съд по в.т.д. № 1057/2020 г., решение № 261/12.11.2020 г. на Старозагорски окръжен съд по в.т.д. № 1176/2020 г., решение № 260180/05.05.2021 г. на Старозагорски окръжен съд по в.т.д. № 1006/2021 г. решение № 260206/19.05.2021 г. на Старозагорски окръжен съд по в.т.д. № 1046/2021 г.

Поради това съдът намира, че предявеният установителен иск от ищеца за признаване на установено по отношение на ответницата съществуване на вземане в размер на 303,39 лв., представляващо лизингови вноски по договорите за лизинг към него е основателен и следва да бъде уважен.

2/ По отношение на претенциите за неустойка в размер на три месечни абонаментни такси, както и разликата между стандартната цена на устройството без абонамент и преференциалната обща лизингова цена на същото устройство:

В случая ищецът претендира неустойка за предсрочно прекратяване на

договорен абонамент и по двата договора в размер само на 77,46 лв. и 47,94 лв. за които суми е посочено, че съставляват 3-месечни абонаментни такси по двата договора. Тези суми са дължими от ответницата по следните съображения:

От една страна с оглед характера на уговорените в договорите насрещни престации - за продължително изпълнение на заявителя /по предоставяне на мобилни услуги по договора и за периодично изпълнение на длъжника /за ежемесечно плащане на абонаментите такси за мобилни услуги и вноски за устройството/, развалянето има действие занапред - чл. 88, ал. 1 ЗЗД. При двустранни договори за продължително или периодично изпълнение се дължи неустойка като мораторно обезщетение само за онази част от сделката, чието действие се запазва, тъй като в тази хипотеза развалянето е за в бъдеще. Съответно кредиторът ще може да търси и неустойка за обезщетяване на вреди поради настъпилото за в бъдеще разваляне за другата част от сделката, ако такава неустойка реално е била уговорена – ТР № 7/13.11.2014 г. ОСГТК на ВКС. В случая такава неустойка за разваляне е уговорена и тя цели обезщетението на вредите на кредитора като изправна страна по договора. Липсва нормативно ограничение в рамките на предоставената договорна свобода на основание чл. 9 ЗЗД страните да не могат да уговарят неустойка за вредите от предсрочно прекратяване на договор за продължително или периодично изпълнение, но само в рамките на присъщата ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функция. Тази неустойка е за разваляне на договора и по характер не е компенсаторна. Компенсаторна е неустойката за пълно неизпълнение, каквото в случая не се твърди - така изцяло практиката на Старозагорски окръжен съд /гражданско отделение/ по дела на същия ищец обективизирана в определение № 232/18.06.2021 г. на Старозагорски окръжен съд по в.ч.гр.д. № 1406/2021 г., определение № 260168/03.02.2021 г. на Старозагорски окръжен съд по в.ч.гр.д. № 1040/2021 г., определение № 208/15.02.2022 г. на Старозагорски окръжен съд по в.ч.гр.д. № 87/2022 г., определение № 260355/16.03.2021 г. на Старозагорски окръжен съд по в.ч.гр.д. № 1139/2021 г.

Същото се приема и в практиката на Старозагорски окръжен съд /търговско отделение/ по дела на същия ищец обективизирана напр. в решение № 260003/05.01.2021 г. на Старозагорски окръжен съд по в.т.д. № 1542/2020 г., решение № 249/06.08.2020 г. на Старозагорски окръжен съд по

в.т.д. № 1105/2020 г. в които се сочи, че на съда е служебно известно, че на 11.01.2018 г. между Комисията за защита на потребителите и „Теленор България“ ЕАД ЕАД е сключена спогодба, с която е постигано съгласие неустойката по договорите за предоставяне на мобилни услуги, включително сключени преди подписване на спогодбата, да бъде в размер не по-висок от трикратния размер на стандартните месечни абонаменти. Затова претендираната от ищеца неустойка в трикратен размер изпълнява обезпечителната, обезщетителна и санкционна функция, предвидени в чл. 92 ЗЗД, тъй като обезпечава точното изпълнение на договора, служи като обезщетение за изправната страна в случай на предсрочно прекратяване на договора и същевременно санкционира недобросъвестното поведение на страната по договора, прекратила едностранно съществуващия между страните договор. В случая вина за едностранното предсрочно прекратяване на договора за мобилни услуги има ответницата, която не е заплатила в срок дължимите от нея суми за мобилни услуги, същата следва да заплати на ищеца уговорената между страните неустойка в размер, определен съгласно постигнатата между Комисията за защита на потребителите и ищеца спогодба, а именно **три месечни стандартни абонаментни такси**.

Не така стои въпросът за търсените суми, представляващи разликата в цената на устройството без абонамент и преференциалната обща лизингова цена, като тези клаузи **многократно** са били обявявани за **нищожни** от Старозагорски окръжен съд /гражданско и търговско отделение/.

Както бе посочено по-горе, договорът за лизинг е за периодично и продължително изпълнение, поради което развалянето му има действие само за **напред. Цената на лизингованата вещ обаче е определена още при сключването на договора и не може да бъде променяна, в т.ч. и при неизпълнение**. Уговореното при предсрочно прекратяване на договорите за мобилни услуги или споразуменията към тях по вина на длъжника, че същият дължи суми за разликата в цената на предоставеното лизингово устройство без абонамент и заплатената от него цена на същото устройство, има характер на неустойка за вредите от развалянето, независимо дали са наименовани така, защото обезпечават изпълнението на паричните задължения на длъжника по договорите до края на уговорения в тях срок на действието им и служат като обезщетение за вредите от неизпълнението им, при предсрочното

им разваляне, без да е нужно те да се доказват (чл. 92 ЗЗД). Тази неустойка излиза извън специфичните ѝ функции, посочени по-горе. Мобилният оператор по вече развален договор за лизинг би получил имуществена облага от насрещната страна за времето, през което договорът е бил изпълняван, а при развалянето на договора за лизинг се дължи връщането на вещта, т. е. няма да се дължат никакви лизингови вноски. Това води до неоснователното му обогатяване и нарушава принципа за справедливост. Автономията на волята на страните да определят свободно съдържанието на договора и в частност да уговорят неустойка е ограничена от това, че съдържанието на договора не може да противоречи на повелителни норми на закона и на добрите нрави. Предпоставките и условията за нищожност на клаузата за неустойка произтичат от нейните функции, както и от принципа за справедливост в гражданските и търговските правоотношения. Преценката за нищожност на неустойката следва да се прави за всеки конкретен случай към момента на сключване на договора, а не към последващ момент, какъвто последващ момент е и неизпълнението на договора или прекратяването на договорното правоотношение. От нормата на чл. 143 ЗЗП може да се направи извод, че неравноправни са онези клаузи, които не отговарят на изискванията за добросъвестност и добрите нрави и посредством тях се създава значително неравновесие между търговеца, който е икономически по-силната страна и потребителя - икономически по-слабата страна. Така уговорените клаузи за неустойка създават значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца и правата и задълженията на потребителя на мобилната услуга. Поради тези съображения, разпоредбите, регламентираща неустойка в тежест на физическото лице – потребител, имат неравноправен характер. Претенцията на ищеца за сума, представляваща разликата между цената на устройството без абонамент и преференциалната обща лизингова цена по него, дължима по допълнителните споразумения се основава на неравноправна клауза. С разликите в цените на устройство без абонамент и с абонамент от договорите за мобилни услуги, мобилният оператор е направил отстъпка от стандартната цена на устройствата, като клаузата за разлика и претендираната сума на основание тези клаузи целят да обезщетят мобилният оператор за направените ценови отстъпки с оглед очакваното изпълнение на задълженията от страна на потребителя за договорения срок. В случая очевидно лизингополучателят е получил от оператора устройствата на по-

ниска цена, спряно е изпълнението на договорите и не са върнати на лизингодателя получените мобилните устройства в магазин на оператора. Поради което лизингодателят има право да поиска от лизингополучателя връщане на устройството, което държи и ползва, и чиято цена не е заплатил, а не заплащане на разликата в цените с и без договор. Като в случая е без фактическо и правно значение, дали претендираните суми от 43,42 лв. и съответно от 18,08 лв. се явяват разлика между преференциална и редовна цена, тъй като представлява обезщетение, което води до неравноправност на клаузите, с които са уговорени. От изложеното по - горе се налага извод за неравноправност на тези клаузи по смисъла на чл. 143, т. 5 и 19 ЗЗП /в ред. преди изм. ДВ бр. 100/2019 г. - така **определение № 216/14.06.2021 г. на Старозагорски окръжен съд по в.ч.гр.д. № 1401/2021 г., определение № 260355/16.03.2021 г. на Старозагорски окръжен съд по в.ч.гр.д. № 1139/2021 г., определение № 226/16.06.2021 г. на Старозагорски окръжен съд по в.ч.гр.д. № 1403/2021 г., определение № 250/22.06.2021 г. на Старозагорски окръжен съд по в.ч.гр.д. № 1388/2021 г., определение № 105/25.01.2022 г. на Старозагорски окръжен съд по в.ч.гр.д. № 52/2022 г., определение № 180/09.02.2022 г. на Старозагорски окръжен съд по в.ч.гр.д. № 57/2022 г., определение № 208/15.02.2022 г. на Старозагорски окръжен съд по в.ч.гр.д. № 87/2022 г., определение № 250/23.02.2022 г. на Старозагорски окръжен съд по в.ч.гр.д. № 112/2022 г., определение № 260362/17.03.2021 г. на Старозагорски окръжен съд по в.ч.гр.д. № 1140/2021 г., определение № 65/16.04.2021 г. на Старозагорски окръжен съд по в.ч.гр.д. № 1228/2021 г., определение № 173/27.05.2021 г. на Старозагорски окръжен съд по в.ч.гр.д. № 1347/2021 г.**

Същото се приема и в практиката на Старозагорски окръжен съд /търговско отделение/ по дела на същия ищец обективизирана напр. в **решение № 260003/05.01.2021 г. на Старозагорски окръжен съд по в.т.д. № 1542/2020 г., решение № 260206/19.05.2021 г. на Старозагорски окръжен съд по в.т.д. № 1046/2021 г.,** в които се сочи, че няма задължение за потребителя да възстанови част от ползваната стойност на отстъпките в случаите, в които е предоставено устройство за ползваните услуги, посочено в договора или по предходно подписан план, като потребителят дължи и разликата между цена на устройството /в брой без абонамент/, съгласно ценовата листа и заплатената от него при предоставянето му /в брой или

съответно обща лизингова цена по договора за лизинг/, каквато съответства на оставащия срок на договора. Тази уговорка е неравноправна по смисъла на чл. 143, т. 5 ЗЗП, където е посочено, че неравноправна клауза в договор, сключен с потребител, е всяка уговорка в негова вреда, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя, като задължава потребителя при неизпълнение на неговите задължения да заплати необосновано високо обезщетение или неустойка. Затова претенция представляваща разликата между стандартната цена без абонамент и преференциалната обща лизингова цена на устройство е неоснователна.

При този изход на делото, с оглед задължителното тълкуване на закона, дадено в т. 12 от Тълкувателно решение № 4/2013 от 18.06.2014 г. по тълкувателно дело № 4/2013 г. по описа на ВКС, ОСГТК, съдът, който разглежда иска по чл. 415, ал.1 ГПК, следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени в заповедното производство, като съобразно изхода на спора разпреди отговорността за разноските както в исковото, така и в заповедното производство. Предвид изхода по настоящия спор и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, основателна се явява претенцията на ищеца за присъждане на направените в исковото производство разноски за платена държавна такса, възнаграждение за особен представител, адвокатско възнаграждение в общ размер на 638,57 лв. **съразмерно на уважената част** от исковите и в заповедното производство за адвокатско възнаграждение и държавна такса в общ размер на 358,90 лв. **съразмерно на уважената част** от исковите, които да бъдат възложени в тежест на ответницата /доказателства за заплатено в брой адвокатско възнаграждение изпълняващо изискването на т. 1 от Тълкувателно решение от 06.11.2013 г. на ВКС по тълк. дело № 6/2012 г. ОСГТК се намират на л. 53 от исковото и л. 6 от заповедното дело/.

Доколкото по делото не са претендирани и не са представяни доказателства за направени такива от назначения особен представител, разноски не следва да бъдат присъждани.

Така мотивиран и на основание чл. 235, ал. 1 ГПК, **Старозагорски районен съд,**

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по исковете с правно основание чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1 ГПК вр. чл. 92, ал. 1 ЗЗД по отношение на К. ИЛ. Й., ЕГН: ***** и адрес: с. ***** **съществуването на вземането** на „Йеттел България“ ЕАД /предишно наименование „Теленор България“ ЕАД/ с ЕИК: 130460283, със седалище и адрес на управление: град София, ж.к. „Младост 4“, Бизнес парк София, сграда 6, **за сумата от общо 845,90 лв. /осемстотин четиридесет и пет лева и деветдесет стотинки/ както следва:**

1/ 115,75 лв., представляваща сбор от неплатена главница по задължение за предоставени далекосъобщителни услуги по **два договора** за мобилни услуги от дата 24.10.2017 г. /мобилен телефонен номер ****/ са сумата от 87,98 лв. и от дата 28.12.2018 г. /мобилен телефонен номер ****/ за сумата от 27,77 лв.,

2/ 109,92 лв. представляваща сбор от **неустойка от три такси** по договор за мобилни услуги от дата 24.10.2017 г. /мобилен телефонен номер ****/ в размер на 77,46 лв. и **неустойка от три такси** по договор за мобилни услуги от дата 28.12.2018 г. /мобилен телефонен номер ****/ в размер на 32,46 лв.,

3/ 620,23 лв. представляваща сбор от предсрочно изискуем остатък от лизингови вноски по **два договора за лизинг** от 31.05.2016 г. /47,94 лв./ и 21.09.2016 г. /572,29 лв./ **за периода м. април 2019 г. - м. юли 2019 г. съгласно** фактура № 7287846569/25.04.2019 г. за отчетния период 25.03.2019 – 24.04.2019 г., фактура № *****/25.05.2019 г. за отчетния период 25.04.2019 - 24.05.2019 г., фактура № 7290423499/25.06.2019 г. за отчетния период 25.05.2019 г. - 24.06.2019 г. и фактура № 7291836203/25.07.2019 г. за отчетния период 25.06.2019 г. - 24.07.2019 г. /в **последната** фактура е посочен и общия размер на натрупаните задължения от 907,40 лв., което е исковата сума/, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението в съда – 19.07.2021 г. до окончателното изплащане на вземането, за които вземания е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК № 979/19.07.2021 г. по ч.гр.д. № 3350/2021 г. по описа на Старозагорски районен съд, като **ОТХВЪРЛЯ** исковете с правно основание чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1 ГПК вр. чл. 92, ал. 1 ЗЗД до пълния предявен с исковата молба размер от 907,40 лв. **както следва:** за сумата от общо **61,50 лв.** представляваща сбор от разликата между цената на устройството без абонамент и преференциалната обща лизингова цена по договор за лизинг от дата 31.05.2016 г. /мобилен телефонен номер ****/ в размер на 43,42 лв. и по договор за лизинг от дата 21.09.2016 г. /мобилен телефонен номер ****/ в

размер на 18,08 лв. като **неоснователни**.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК на К. ИЛ. Й., ЕГН: ***** и адрес: с. ***** **да заплати** на „Йеттел България“ ЕАД /предишно наименование „Теленор България“ ЕАД/ с ЕИК: 130460283, със седалище и адрес на управление: град София, ж.к. „Младост 4“, Бизнес парк София, сграда 6 сумата в размер на **638,57 лв.** /шестстотин тридесет и осем лева и петдесет и седем стотинки/ разноски за исковото производство /държавна такса, адвокатско възнаграждение, възнаграждение за особен представител/ както и сума в размер на **358,90 лв.** /триста петдесет и осем лева и деветдесет стотинки/, разноски в заповедното производство по ч.гр.д. № 3350/2021 г. по описа на Старозагорски районен съд за държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Старозагорски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните

На основание чл. 7, ал. 2 ГПК, на страните да се връчи препис от решението.

Съдия при Районен съд – Стара Загора: _____